

Główne argumenty można streścić w następujący sposób:

Odnosnie do zarzutu pierwszego, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Izba Odwoławcza prawidłowo uznała trzy niedatowane fotografie wraz z pewnymi fakturami za solidny i obiektywny dowód, wystarczający do udowodnienia rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie, w szczególności w odniesieniu do charakteru używania.

Odnosnie do zarzutu drugiego, Sąd nie wziął pod uwagę wyjątkowego charakteru art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, który wymaga – ze względu na pewność i przewidywalność prawa – rygorystycznej i zwięzłej wykładni, oceny wszystkich elementów znaku w formie, w jakiej został zarejestrowany. Sąd naruszył więc prawo potwierdzając stwierdzenie Izby Odwoławczej, że forma, w jakiej znak był używany stanowiła rzeczywiste używanie, ponieważ nie zmieniła odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie w formie, w jakiej został zarejestrowany, ponieważ Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę wszystkich elementów znaku, na który powołano się w sprzeciwie.

Odnosnie do zarzutu trzeciego, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ – w swojej ocenie stwierdzeń Izby Odwoławczej dotyczących podobieństwa znaków i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – nie wziął on odpowiednio pod uwagę, że po pierwsze, w niniejszej sprawie poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców jest całkiem wysoki, po drugie, że przeciętny konsument zwykle postrzega znak jako całość i nie dąży do analizowania jego różnych detali, i po trzecie, że wyłącznie w wypadku gdy wszystkie inne składniki znaku są nieistotne, można dokonać oceny podobieństwa znaków jedynie na podstawie elementu dominującego. Gdyby prawidłowo wzięto pod uwagę owe aspekty, nie ustalono by prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Ponieważ zaskarżony wyrok jest, zatem niezgodny z przepisami rozporządzenia nr 207/2009, Lidl Stiftung & Co. KG wnosi o jego uchylenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 27 lutego 2014 r. w sprawie T-225/12
Lidl Stiftung & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki
towarowe i wzory), wniesione w dniu 13 maja 2014 r. przez Lidl Stiftung & Co. KG**

(Sprawa C-237/14 P)

(2014/C 282/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lidl Stiftung & Co. KG (przedstawiciele: M. Wolter, M. Kefferpütz, A.K. Marx, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 lutego 2014 r. (sprawa T-225/12);
- w wypadku uznania odwołania za uzasadnione, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 21 marca 2012 r. (R 2379/2010-1) jak wniesiono o to w postępowaniu przed Sądem;
- obciążenie OHIM, jako strony pozwanej w postępowaniu przed Sądem, kosztami postępowania przed Sądem i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Lidl Stiftung & Co. KG podnosi trzy zarzuty przeciwko zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ i zasady 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95⁽²⁾ w związku z art. 15 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących dowodu rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie w rozumieniu owych przepisów;
- 2) naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących uznania używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie w innej formie niż zarejestrowana za stanowiące rzeczywiste używanie w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- 3) naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni wymogów dotyczących oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Główne argumenty można streścić w następujący sposób:

Odnosnie do zarzutu pierwszego, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Izba Odwoławcza prawidłowo uznała trzy niedatowane fotografie wraz z pewnymi fakturami za solidny i obiektywny dowód, wystarczający do udowodnienia rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie, w szczególności w odniesieniu do charakteru używania.

Odnosnie do zarzutu drugiego, Sąd nie wziął pod uwagę wyjątkowego charakteru art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, który wymaga – ze względu na pewność i przewidywalność prawa – rygorystycznej i zwięzłej wykładni, oceny wszystkich elementów znaku w formie, w jakiej został zarejestrowany. Sąd naruszył więc prawo potwierdzając stwierdzenie Izby Odwoławczej, że forma, w jakiej znak był używany stanowiła rzeczywiste używanie, ponieważ nie zmieniła odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie w formie, w jakiej został zarejestrowany, ponieważ Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę wszystkich elementów znaku, na który powołano się w sprzeciwie.

Odnosnie do zarzutu trzeciego, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ – w swojej ocenie stwierdzeń Izby Odwoławczej dotyczących podobieństwa znaków i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – nie wziął on odpowiednio pod uwagę, że po pierwsze, w niniejszej sprawie poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców jest całkiem wysoki, po drugie, że przeciętny konsument zwykle postrzega znak jako całość i nie dąży do analizowania jego różnych detali, i po trzecie, że wyłącznie w wypadku gdy wszystkie inne składniki znaku są nieistotne, można dokonać oceny podobieństwa znaków jedynie na podstawie elementu dominującego. Gdyby prawidłowo wzięto pod uwagę owe aspekty, nie ustalono by prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Ponieważ zaskarżony wyrok jest, zatem niezgodny z przepisami rozporządzenia nr 207/2009, Lidl Stiftung & Co. KG wnosi o jego uchylenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 2 czerwca 2014 r. – Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.) przeciwko Tyco Integrated Security S.L. i Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

(Sprawa C-266/14)

(2014/C 282/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional – Sala de lo Social